

CAPÍTOL 3. MIQUEL VALDÉS, EL PRIMER "MECENES"

No hi ha a Barcelona cap establiment de venda de loteria tan emblemàtic com el que regenta la família Valdés. Es la primera administració de loteries en volum de vendes de l'estat. I si el seu nom sempre estarà unit a la Rambla, es pot dir que el del que en va ser fundador i propietari, Miquel Valdés, ho estarà sempre a la Unió Atlètica d'Horta. Abans de començar el negoci, el 1905, Valdés era ja força popular a Barcelona. I és que va ser un dels primers jugadors i dirigents del Barça. Se'l considerava tot un crac.

Va jugar al club blaugrana des dels seus inicis, el 1899, fins al 1902. Segons ens va explicar la seva filla Maria Teresa, Miquel Valdés va llegir un anunci al diari on el senyor Hans Gamper buscava aficionats al futbol per entrar a formar part del F. C. Barcelona, que acabava de fundar, i s'hi va apuntar.

A l'antic local de loteries de la Rambla, s'hi van desenvolupar després reunions del Barça i, fins i tot, el mateix Valdés hi guardava les pilotes de futbol, que venien d'Anglaterra i eren molt cares. Molts més anys després, a finals de la dècada dels vint, la figura Miquel Valdés també va quedar lligada a l'Horta. Va ser el protagonista d'una curiosa història que avui dia encara es recorda amb força simpatia.

UN DURO I UN APERITIU DE PRIMA

En una època on el futbol encara no s'havia professionalitzat, Miquel Valdés es va erigir, de fet, en el primer patrocinador de què ha disposat l'Horta. Pagava un duro de plata de prima als jugadors -quantitat gens menyspreable per a l'època- i, a més, ofería un aperitiu per a tots els futbolistes després dels partits. Segons la seva filla, el popular loter patrocinava l'equip hortenc per, d'aquesta manera, poder jugar, ja que aleshores

Miquel era ja un home massa gran per poder integrar un equip de primer ordre -tenia més de cinquanta anys-, però seguia reunint unes excel·lents condicions físiques i estimava el futbol d'allò més. Els hortencs més grans recorden el popular loter movent-se pel Feliu i Codina, entrenant-se amb entusiasme i jugant sempre amb una boina al cap. La seva actuació com a primer "mecenes" de l'Horta, així com la seva figura, estan sempre presents. Miquel va morir el 1952, curiosament només un dia abans de la mort de la propietària de l'establiment de loteria més important de Madrid, Doña Manolita.

El 1946 s'havia complert el seu últim somni, ja que la Loteria Valdés havia donat la seva primera "grossa" de Nadal. "Ara ja em puc morir tranquil", va dir el popular loter. Des de la seva mort fins ara, la Loteria Valdés n'ha repartit cinc mes, a part de quatre primers premis de la loteria de Reis. Té la fama, per tant, ben guanyada.